

Gunnar á Líðarenda

1.

Eg veit eina rímuna,
ið inni hefur ligið leingi,
gjörð um Gunnar av Líðarenda
og hansara reystu dreingir.

Latum dans dynja dreingir!

*Og nú, stoltsliga stígum í ring,
stendur hon væl frúva.*

2.

Nógvar eru bókur skrivnar,
viða eru tær sendar;
nú skal eg kvøða um kempuna
Gunnar av Líðarenda.

3.

Hámundur eitur hansara faðir,
so er sagt ífrá,
hann var ikki við vápnum vigin,
tí doyði hann á strá.

4.

Hámundur er á Íslandi
grivin í døkka mold,
Kolskegg eitur hans yngri sonur,
hann er ein kempa bold.

5.

Eftir livir Hámunds kona

bæði við trega og sorg,

Gunnar og Kolskegg brøður tveir
livdu saman í borg.

6.

Hoyrt er gitið frá Gunnari,
so vænur var á at líða,
hann fekk ikki sín líkamann,
hvar ið hann kom at stríða.

7.

Hoyrt er gitið frá Gunnari,
har ið hann kom millum dreingir,
hann var so lættur á sínum fóti,
rætt sum fuglur við veingjum.

8.

Gunnar var ein avrekskappi,
so er sagt ífrá;
hann kundi svimja sum ein fiskur
mót teirri bylgju blá.

9.

Gunnar klæddist árla morgun,
talar til bróður sín:
"Nú lystir meg á onnur lond
at royna roysni mín.

10.

Eg og allir mínir menn
vilja tær eftir fylgja,
um tað er til frið ella stríð,
vit óttast ei brattar bylgjur."

11.

Ganga teir til strandar oman,
fagurt var á at líta,
Gunnar og Kolskegg brøður tveir
við sínum gørpum fríðu.

12.

Vundu upp síni silkisegl,
gull við vovin rand,
sigldu fullar tríggjar dagar
áðrenn teir sóu land.

13.

Har ið teirra snekkjan
kendi fagurt land;
lótu síni akker falla
á so hvítan sand.

14.

Lótu síni akker falla
á so hvítan sand,
fyrstur steig Gunnar av Líðarenda
sínum fóti á land.

15.

Gunnar gekk frá strondum niðan
bæði hyggjin og vitur,
sær hann har á grønum vølli,
ein gamal maður situr.

16.

Mælti hesin gamli maður,
situr á slættum sandi:
"Eg kenni ikki henda mann,
hvaðni ert tú av landi?"

17.

Gunnar so til orða tekur,
gott er at taka til evna:
"Hetta er Gunnar av Líðarenda,
so skalt tú meg nevna."

18.

"Ert tú Gunnar av Líðarenda,
tú ert ein kempa sterk,
tú ert víða gitin um lond
og tíni roynisverk."

19.

Gunnar so til orða tekur,
gott var í honum evni:
"Hvør ert tú, hin gamli maður,
hvussu skal eg teg nevna?"

20.

"Tórir skalt tú nevna meg,
eg var til oynna flýddur,
eg veit hvørki av vinum ei frændum,
so illa eri eg lýddur."

21.

"Hoyr tú tað hin gamli maður,
ein gullring gevi eg tær,
veit tú nakrar røvarar,
tú dyl tað ei fyri mær."

22.

Tórir so til orða tekur,
mælir av tungum inna:
"Undir einum loynitanga,
har skalt tú røvarar finna."

23.

Svaraði Gunnar kempan reyst,
heldur á brýndum brandi:
"Hvussu eita teir røvarar,
ið herja á hesum landi?"

24.

"Eingrímur og hann Kolbjørn brøður
her hava ligið leingi,
teir føra eina stóra skútu
og hartil raskar dreingir."

25.

Gunnar talar til sínar menn,
hann helt á brandi bjarta:
"Standið væl og manniliga
og havið ei kálvahjarta!"

26.

Gunnar gekk til strandar oman,
læt síni orð so lýða:
"Verið nú snarir á skipabunka,
nú fara vit skjótt at stríða.

27.

Standið væl og manniliga,
kljúgvið væl við brandi,
eg síggi hvar ið Eingríms skip
flýtur fyri landi."

28.

Vundu upp síni silkisegl,
sigldu fram við landi,
fingu at síggja Eingríms skip
mikið fólk á standa.

29.

Tað var Gunnar, kempan sterk;
sigldi teimum ímóti,
Eingrímur stóð í fremra stavn
heldur á gyltum spjóti.

30.

Eingrímur stóð í fremra stavn,

hann heldur á gyltum spjóti:

"Hvør er so hin hugdjarvi,

ið heldur mær ímóti?"

31.

Gunnar so til orða tekur,

tað var ei at loyna:

"Hetta er Gunnar av Líðarenda,

ið roysni við teg vil royna."

32.

Eingrímur so til orða tekur,

var klæddur í stáli stinna:

"Ymiskt skulu leikir leika,

hvør sigur fer at vinna!"

33.

Svaraði Gunnar kempan reyst,

hann gjørdist í kinnum reyður:

"Tú skalt bráan deyða tola,

og eg skal sigur vinna."

34.

Svaraði Kolbjørn kempan sterk,

læt síni orð so ljóða:

"Gunnar! Hvør er hasin maður,

ið brynju ber so fríða?"

35.

Svaraði Gunnar kappin reysti,

hann stendur í fremra stavni:

"Hatta er Kolskegg bróðir mín,

hann tykist at vera tín javni."

36.

Kolbjørn so til orða tekur,

hann bindur hjálmaband;

"Kolskegg stendur mær ikki høg

meir enn fyri aðra hond!"

37.

Svaraði Kolskegg kempan sterk,

hann heldur á gyltum spjóti:

"Tað skal vera skjótt um stund,

tú spjálkar for mínum fóti!"

38.

Gunnar talar til sínar menn,

dvøljist ikki leingi:

"Takið skjöldur og svørð í hond

og spennid bogastreingir!"

39.

Skutu og stungu Íslands menn,

teir vildu ei undan flýggja,

høvur og kroppar í havið tumla,

øgiligt var at síggja.

40.

Tað var Gunnar kempan sterk,
hann vildi í stríðið hasta,
tí vildi hann ekki bogan spenna,
men heldur við spjóti kasta.

41.

Gunnar tók sítt spjót í hond,
honum var einki at bella,
hvørt eitt spjót hann kastaði,
tað mundi manni fella.

42.

Eingrímur talar til Kolbjörn bróður,
hann tykist at vera í vanda:
"Nú er antin at lata lív
ella mannliga at standa!"

43.

Eingrímur tók sítt svørð í hond,
honum var einki at bella,
tá máttu nógvir av Gunnars monnum
fyri hans svørði fella.

44.

Tá ið Gunnar hetta sá,
at fólkið tók at falla,
tók hann tá sítt svørð í hond
og letur á Kolskegg kalla.

45.

Tað var Gunnar kappin reysti,
hann gjørði tað hann vildi,
leyp so upp á Eingríms skip,
Kolskegg honum fylgdi.

46.

Kolskegg fór eftir bunkanum,
ið væl bar brand í hendi,
tað var Kolbjörn kempan ein
ímóti honum vendi.

47.

Kolbjörn vá við sínum brandi,
royndi góðan grip,
øvutur mátti Kolskegg leypa
aftur á Gunnars skip.

48.

Kolbjörn og hann Eingrímur
ímóti Gunnari vendu,
Gunnar mátti undan leypa
við hvøssum brandi í hendi.

49.

Tað var Gunnar kappin reysti,
ið royndi góða grip,
leyp hann tá við sínum monnum
aftur á Eingríms skip.

50.

Kolskegg fór eftir bunkanum,
ið væl bar brand í hendi,
tað var Kolbjörn kempan sterk
ímóti honum vendi.

51.

Ruku saman á miðjum bunka
av so góðum treysti,
høggini falla mong og tung,
teir góvu hvøllar brestir.

52.

Gunnar og hann Eingrímur
teir vildu hvønn annan vinna,
ruku saman á skipabunka,
tá mundu tveir raskir finnast.

53.

So fleyt blóð á Eingríms skipi,
øgiligt var at síggja,
Gunnar og Kolskegg brøður tveir
gingu upp til kníggja.

54.

Eingrímur vá við sínum brandi
bæði av grimd og vreiði,
so klývur hann Gunnars brynju
eins og onnur klæði.

55.

Tað var Gunnar kempan sterk
við sínum brandi skar,
Eingrímur fekk tá fleiri sár,
men hin óskaddur var.

56.

Tað var Gunnar kempan reyst,
so var í stríði staddur,
øvutur mátti hann leypa tá
yvur bummin aftur.

57.

Tað var Gunnar kempan reyst
vá við einum brandi,
so loypur hann skipa millum
eins og á slættum sandi.

58.

Tað var Gunnar kappin reysti,
snarliga hann sær vendi,
leyp so móti Eingrími
við hvøssum brandi í hendi.

59.

Tað var Gunnar av Líðarenda
sínum svørði brá,
síðani kleyv hann Eingrím kempu
sundur í luta tvá.

60.

Høgdi hann hǫvdið av Eingrími,
gjørði tað alt í senn,
kastaði tað í havið út
og fleiri aðrar menn.
61.

Tá ið Kolbjørn hetta sá,
at bróðir sín var deyður,
gav hann Kolskegg so vánt eitt hogg,
hann gjørdist í andliti reyður.
62.

Tá ið Gunnar kempan sterk
sá sín bróður í neyð,
høgdi hann hǫvdið av Kolbjørni
og gav honum bráan deyð.
63.

Gunnar talar til sínar menn,
hann heldur á gyltum ringi:

"Nú er at sigla heim til lands,
nú hava vit sigur fingið!"

64.

Gunnar og Kolskegg sigur vunnu,
sum gitið man vera leingi,
feldu niður Eingrím sterka
og hansara reystu dreingir.

65.

Gunnar og hann Kolskegg bróðir
vunnu í hesum stríði,
sigldu so til Íslands heim,
teir finga byrin bliðan.

66.

Tað var Gunnar av Líðarenda,
hann livdi við gleði og gleim,
førði aftur Eingríms skip
við sær til Íslands heim.

Pól Johs. Poulsen á Gaddinum (1867-1948)